

digste, ud og saa for øvrigt set gennem Jngre med en Del andre Bestemmelser, som jeg i alt Fald ikke er tilfreds med, og som jeg kunde have havt Lyst til ogsaa at tage fat paa. Jeg vil nu navnlig præcisere, at, hvad jeg ikke synes om, er at indføre en ny Skat paa Landet, og jeg skal i saa Henseende hovedsagelig henholde mig til de Betragtninger, der bleve gjorte gjældende af det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgfreds (Th. Christensen). Det er jo let nok at sige, at vi Intet have med disse store Statterformer at gjøre, og kaste dem til Side, men, hvor vi overhovedet røre ved vore Skatteforhold, der stiller det sig let saaledes, at det virkelig har sin Betydning, hvilken Tanke der ligger til Grund. Det er godt nok at sige, at man ikke skal tage Hensyn til saadanne Smaatlatter, som 50 D., 2 Kr. o. s. v., men Gangen i hele vor Udvikling stempler og præges af saadanne Smaating, og derved forberedes det Store. Den ærede Ordfører sagde ogsaa, at selve Begrundelsen for ikke at tage Hundene paa Landet med kunde han ikke forstaa; hvorfor skulde man ikke tage dem med, de gjorde jo ikke mere Nytte paa Landet end i Byerne. Det ærede Medlem har vist levet meget lidt paa Landet og kender kun lidt til de Forhold, thi jeg kan forsikre, at der er stor Forskjel paa Hundene paa Landet og Hundene i Byerne. Det kan være, at det ærede Medlem for Randers Amts 5te Valgfreds, som anbefalede Forslaget, som lidt høit op, da han sagde, at Hundene skulde forhindre Rovmord. Det tror jeg ikke, de kunne, men ellers have de en virkelig Betydning som Bogterhunde. Det er jo nemlig saa, at man ikke saaledes leve bag Smæklaase og tage Nøglen af, hver Gang vi gaa ud og ind. Nei, vi leve for en hel Mængde aabentstaaende Døre og færdes til vor Gjerning paa forskjellige Steder, saa vi kunne ikke gaa og passe paa og lægge Mærke til, hvad der passerer. Og nu er det ganske vist, at Thyve eller Kjøvere tror jeg sjældent, Hunde afværge, men derimod andre Folk, som man helst vil være fri for omkring i vore Huse og andre Steder paa vore private Egnemærker, Folk, som ikke komme der i nogen ond Hensigt f. Ex. Reisende, men som man dog ikke holder af skulle komme ind af Døren og gaa omkring i Stuerne. De gjøre maaste ikke

store Skade, men vi holde da nok af, at der bliver lagt Mærke til dem. Naar der saa under de Forhold ikke komme Folk til Stede, have vi Hundene, og de hjælpe os saaledes under vort mere spredte Arbejde til at lægge Mærke til, hvilke Folk der komme til Stede. Det er et Punkt, hvor Hundenes Nytte paa Landet bliver noget anderledes end i Byerne, hvor de slet ikke have den Betydning. Nu forstaaer jeg nok, at man her har sat ligesom en Loffemad paa Krogen, og det er de Fattiges Kasse. Jeg har set den før sat op som Loffemad, men jeg holder aldrig af at møde den paa den Maade. Jeg siger, at have vi Døstte om at gjøre Noget for de Fattiges Kasse, have vi andre naturlige Veie til at gjøre det. Det er næsten, som om man skuler den ved andre Leiligheder for at trække den frem i Tide og Utide, hvor Talen er om Ting, hvor den slet ikke passer. Det er en Institution, som vi godt indenfor visse Grændser kunne udvikle og benytte uden at tage den med her. Jeg har hørt det Samme om Brændevinsstatten og paa flere andre Punkter; men det tiltaler mig aldrig, fordi jeg faar det Indtryk, at man kunde bruge denne Institution paa en naturligere og heldigere Maade end lige overfor disse Ting.

En Fordel har denne Lov, hvis den bliver særdirig, fremfor saa mange andre Love, vi behandle, og det er den, at der ikke staar Noget i den om Embedsmænd. Men mon det er aldeles sikkert, at vi i Længden blive fri for dem? Det er ikke sikkert; thi det er jo utvivlsomt, at navnlig for Landets Bedkommende vil hele denne nye Ordning give Anledning til megen Forvirring, Misforstaaelse og Ubehageligheder i sin første Tid. Myndighedsomraadet er efter min Mening ikke tilstrækkelig klart og skarpt afgrændset. Denne Hundeskat betales jo efter Bedtægter eller efter Tegn, som fastsættes i disse Bedtægter, der affattes i Kommuneraadene, og Tilshnet dermed. Overholdelsen deraf henlægges til Sognefogderne. Men nu f. Ex. det at være Hundemaalere? Jeg er ikke sikker paa, hvor det forterer. Det synes mig, at det maa blive Sognefogden, som maa gjøre det, men det er ikke paabudt. Det er et Spørgsmaal, om ikke Sognefogden kan sige: Nei, jeg vil ikke være Hundemaalere. Det er slet ikke umuligt, at